

ת"פ 13513/07/20 - מדינת ישראל ע"י נגד אידו חפצי ע"י, אלי מדיקר ע"י

בית משפט השלום בראשון לציון

ת"פ 13513-07-20 מדינת ישראל נ' חפצי ואח'

בפני כבוד השופט, סגן הנשיאה ארז נוריאלי
בעניין: המאשימה
נגד
הנאשמים
1. אידו חפצי ע"י ב"כ עוה"ד עמית זיו
2. אלי מדיקר ע"י ב"כ עוה"ד יוסי פלסיוס קליין
ועוה"ד ארז אבוהב

גזר דין

רקע

1. בהכרעת דין מיום 20.12.21 הורשעו הנאשמים על פי הודאתם, בעובדות כתב האישום המתוקן, בעבירת תקיפה בנסיבות מחמירות לפי סעיף 382(א) בנסיבות סעיף 380 לחוק העונשין, תשל"ז-1977 (להלן: "**חוק העונשין**").
2. על פי עובדות כתב האישום המתוקן, במועדים הרלוונטיים שירתו שני הנאשמים במשטרת ישראל ביחידת הבילוש בנמל התעופה בן גוריון (להלן: "**נתב"ג**"). נאשם 2 שימש במסגרת תפקידו כראש צוות ופיקד על נאשם 1 ועל שוטר נוסף בשם רומנו. המתלון עבד בנתב"ג כמאבטח סמוי. בין מאבטחי רשות התעופה בנתב"ג לבין שוטרי יחידת הבילוש המשרתים במקום קיימים חיכוכים על רקע מקצועי.
3. ביום 1.12.19 בעת עבודתם בנתב"ג, הבחין המתלון בנאשם 1, וחשד בהתנהגותו. המתלון הציג תעודת מאבטח סמוי וביקש מנאשם 1 להזדהות. השניים נכנסו לחדר הבילוש, הציגו תעודות אחד בפני השני ולאחר מכן שבו לעבודתם. בסמוך לכך, עדכן נאשם 1 את נאשם 2 על המאורע, ובתגובה הגיע נאשם 2 למקום וצעק על המתלון: "**מי אתה חושב שאתה, חתיכת חוצפן... אתה לא יודע עם מי הסתבכת... אני אדאג שהפעם זה יגמר אחרת... אתם התבלבלתם כל המאבטחים פה, זה הסוף שלכם שמעת אותי**". נאשם 2 התקשר לרומנו, שוטר נוסף המשרת תחת פיקודו, הורה לו להגיע למקום האירוע וטען כי המתלון מסרב להזדהות. בשלב זה, הודיע נאשם 2 למתלון כי הוא עצור. המתלון עדכן את נאשם 2 כי אין באפשרותו להשאיר את האזור המאבטח ללא השגחה וביקש להודיע למפקדו. נאשם 2 סירב והורה לנאשם 1 ולרומנו לאזוק את המתלון. השניים אחזו במתלון בחוזקה, ואולם האחרון הצליח לחמוק מאחיזתם, ליצור קשר עם מפקדו ולעדכן אותו בדבר מעצרו.
4. משניסו נאשם 1 ורומנו להשתלט שוב על המתלון, נפל המתלון, ספג חבטה בפניו והוטח על המסוע.

השניים העמידו את המתלונן על רגליו וגררו אותו אל חדר הבילוש. טרם כניסתם לחדר, בעט נאשם 2 באחוריו של המתלונן שהסתובב ושאל לפשר הבעיטה. בתגובה, סובב אותו בחזרה מי מאחד המעורבים, ופניו של המתלונן הוטחו בקודן הכניסה. כתוצאה מכך, נחבל המתלונן בפניו ונזקק לתפרים.

5. או אז הכניסו אותו הנאשמים לחדר, אזקו אותו, צעקו עליו וגידפו אותו. כל זאת כשהם מונעים כניסתם של מספר בעלי תפקידים לחדר. רק כאשר הגיעו גורמי פיקוד בנתב"ג, פתחו השלושה את החדר ואפשרו להם להיכנס.

6. לאחר כל המתואר לעיל, כתבו הנאשמים דו"חות פעולה חלקיים והשמיטו תיאור האלימות בה נקטו כלפי המתלונן.

7. אין הסכמה עונשית בין הצדדים.

עדים לעונש

8. המתלונן העיד ומסר כי ביטחונו העצמי ודימויו נפגעו קשות. לדבריו הוא עוסק בביטחון המדינה מגיל צעיר מתוך אידיאולוגיה, וכיום עובד בתחום הביטחון במשרד המשפטים. למתלונן נותרה צלקת בפניו. לדבריו הוא אינו מסוגל לבטוח בשוטרי משטרת ישראל, לייצר עמם אינטראקציה ולעבוד עמם בשיתוף פעולה.

9. רב פקד בדימוס גבי בראל, העיד מטעמו של נאשם 2. בעבר היה העד מפקדו הישיר של נאשם 2 ומפקד יחידת הבילוש של נתב"ג. העד הדגיש כי נאשם 2 תרם רבות לשמירה על ביטחונה של מדינת ישראל, שירת בצורה טובה כמפקד צוות וכבלש בנתב"ג ומעולם לא היו עמו בעיות משמעת או אלימות.

10. מור בן שבת, קצין מתנדב ביחידה הרלוונטית במשטרה העיד מטעמו של נאשם 2. העד מסר כי לו ולנאשם 2 היכרות ארוכת שנים, כאשר בשנים האחרונות הם עובדים יחד בצורה צמודה. לדבריו נאשם 2 היווה דוגמה לשוטרים ומעולם לא נהג באלימות כלפי אדם.

תסקירי שירות מבחן

11. **מתסקיר שירות המבחן מיום 4.9.22 בעניינו של נאשם 1**, עולה כי מדובר בנאשם כבן 40, נשוי ואב לשלושה ילדים קטינים, כיום עובד כמנהל תיקי לקוחות בחברת תקשורת. במהלך חייו השתלב במסגרות החינוך המקובלות, סיים 12 שנות לימוד ושירות צבאי מלא. לאחר שחרורו התגייס למשטרת ישראל והשתלב בתפקידים שונים, עד השעייתו בגין מעורבותו בעבירה נשוא תיק זה. נאשם 1 נעדר עבר פלילי, הביע חרטה וצער על הפגיעה במתלונן והדגיש כי מעשה העבירה חריג לאורח חייו. בהתייחסותו לביצוע העבירה, מסר כי פעל בהתאם לנהלים, הזעיק את האחראי עליו (נאשם 2), ותיאר ויכוח שהסלים לכדי אלימות. עוד תיאר נאשם 1 את חלקו כפאסיבי, על אף שמבין כי היה עליו למנוע את הסלמת האירוע. בסיכום האבחון התרשם שירות המבחן כי תפקודו של נאשם 1 תקין ויציב. מעורבותו בעבירה מהווה חריג לנוף חייו ואינה על קיומן של דפוסי אלימות בעייתיים אשר מצריכים התערבות טיפולית.

12. שירות המבחן המליץ לשקול ביטול הרשעתו של נאשם 1. לבסוף, המליץ להטיל על נאשם 1 צו של"צ בהיקף של 180 שעות.

13. **מתסקיר שירות המבחן מיום 10.8.22 בעניינו של נאשם 2**, עולה כי מדובר בנאשם כבן 53, גרוש ואב לשתי בנות, אינו עובד מזה שנתיים. במהלך חייו השתלב במסגרות החינוך המקובלות, השלים 12 שנות לימוד ורכש תעודת בגרות. בשירותו הצבאי היה לוחם ואף שירת כ-15 שנים בשירות מילואים פעיל. עד למעורבותו בעבירה נשוא תיק זה, עבד כ-29 שנים כבלש במשטרה. נאשם 2 בעל תואר במנהל עסקים ובעל רישיון חוקר פרטי אשר נשלל זמנית עקב ניהולו של הליך משפטי זה. הוא מוכר כנכה צה"ל (10 אחוזים) בשל פריצת דיסק. אשר למצבו הנפשי, הוגשו שתי חוות דעת אשר מפאת צנעת הפרט לא יפורטו ממצאים. עם זאת נקבע כי נאשם 2 סובל מהפרעה פוסט טראומטית ודכאון. נאשם 2 לקח אחריות על מעשיו ותיאר את הסכסוך המתמשך בין יחידת האבטחה לבין מחלקת הביטחון המשטרתי בנתב"ג. לדבריו, בין המתלונן לבין שוטר תחת פיקודו נגלע ויכוח, מאחר והפריע למהלך עבודתו התקינה. הוא פנה למתלונן וביקש ממנו להזדהות אך האחרון הגיב כלפיו בזלזול. להערכת קצינת המבחן, נאשם 2 חש עלבון וכעס, התקשה לווסת רגשותיו ולכן פעל באלימות כלפי המתלונן. הוא הביע צער ואכזבה מעצמו וגילה אמפתיה כלפי המתלונן. לאור תפקודו החיובי של נאשם 2, יציבות והתמדה במסגרות השונות בחייו, מערכת ערכים תקינה וקבלת אחריות למעשיו, התרשמה קצינת המבחן כי מעשיו חריגים לאורח חייו. על אף ההתרשמות כי עלול להגיב באימפולסיביות במצבי כעס או פגיעה בדימויו העצמי, הסיכון הנשקף להישנות עבירות אלימות נמוך ברמת מסוכנות נמוכה.
14. שירות המבחן המליץ לבטל את הרשעתו של נאשם 2, בין היתר נוכח החשש שהרשעתו עלולה לגרום לו נזק תעסוקתי קונקרטי ולפגוע בדימוי העצמי. לבסוף, המליץ שירות המבחן להטיל על נאשם 2 צו של"צ בהיקף של 150 שעות, ופיצוי כספי למתלונן.

ראיות לעונש

15. הוגשה אסופת מסמכים (נ'1) תלושי שכר של נאשם 1, תעודות הוקרה, דו"ח פציעה ותעודות רפואיות של תאונת עבודה במסגרת פעילות מבצעית במשטרה בעקבותיה הוכר בעל 9 אחוזי נכות על ידי המוסד לביטוח לאומי, ומכתב החתום על ידי קמ"ד אמצעיים מנהלים, ממנו עולה כי נאשם 1 אינו מושעה אלא שוהה בחופשה כפויה בתשלום.
16. הוגש מסמך נוסף (נ'1 א') מכתב ההשעיה של נאשם 1 מיום 16.7.20.
17. הוגשה אסופת מסמכים (נ'2) תעודות הוקרה והצטיינות של נאשם 2 על ביצוע עבודתו נאמנה לאורך השנים.

טענות הצדדים לעונש

18. **ב"כ המאשימה** טענה לערכים המוגנים שנפגעו כתוצאה ממעשי הנאשמים, בכללם, שמירה על גופו של אדם. ב"כ המאשימה הדגישה כי מדובר בשוטרים, שבמעשיהם פגעו באמון הציבור במשטרת ישראל ובמערכת אכיפת החוק. ב"כ המאשימה ביקשה לקבוע מתחם עונש הולם הנע בין 3 ועד 8 חודשי מאסר בפועל שיכול וירוצו בדרך של עבודות שירות, לצד רכיבי ענישה נלווים של מאסר על תנאי ופיצוי כספי למתלונן.
19. **ב"כ המאשימה** הפנתה בטיעוניה לנסיבות ביצוע העבירות ולחומרת המעשים. הודגש כי הרקע לאירוע הוא סכסוך מתמשך בין מאבטחים מיחידת אבטחת נתב"ג לבלשי משטרת ישראל שמשרתים בנתב"ג. המתלונן איש ביטחון בנתב"ג, והנאשמים הפריעו לו לבצע את עבודתו ללא כל סיבה מוצדקת, גרמו לו להשאיר את הגזרה אותה אבטח ללא השגחה ומבלי לתת לו את האפשרות ליידע את מפקדו בדבר מעצרו. האירוע הסלים והגיע לאלימות פיזית. לדברי ב"כ המאשימה מי מהנאשמים היכה את המתלונן בפניו, הם הטיחו אותו על המסוע, גררו

אותו לחדר המעוכבים ואזקו אותו שלא לצורך. לא למותר לציין כי המתלונן הזדהה כדין בפני נאשם 1, כך שהנאשמים ידעו שהוא מאבטח במקום.

20. חומרה מיוחדת נלמדת מהסלמתו המהירה של האירוע לכדי אלימות, לאחריו מנעו הנאשמים כניסה של בעלי תפקידים לחדר המעוכבים עד להגעת מפקדם, אשר אפשר את הכנסת הצוות הרפואי למקום. נאשם 2 אף בעט באחוריו של המתלונן.

21. **ב"כ המאשימה** עתרה להרשעת הנאשמים והדגישה היותם שוטרים במשטרת ישראל על כל המשתמע מכך. לדבריה, ביטול הרשעתו של שוטר תהא במקרי קיצון, ברף נמוך של עבירות ללא חבלות.

22. **ב"כ המאשימה** טענה כי הנאשמים לקחו אחריות חלקית על מעשיהם. זאת ועוד, נאשם 1 הוא מחולל האירוע והוא זה שהתקשר לנאשם 2 על אף שידע שמדובר במאבטח. לדבריה תיאורו של נאשם 1 את מעורבותו כפאסיבית ותיאורו של נאשם 2 המשליך אחריות על המתלונן בטענה שהוא הפריע למהלך עבודתם של הנאשמים - מדברים בעד עצמם.

23. **לבסוף**, עתרה ב"כ המאשימה למקם את עונשם של הנאשמים באמצע המתחם ולהטיל על נאשם 2 עונש חמור מזה שיוטל על נאשם 1, מאחר ונאשם 2 שימש כמפקדו.

24. **ב"כ נאשם 1** הפנה בטיעוניו לנסיבות ביצוע העבירה. הודגש כי נאשם 1 והמתלונן הזדהו אחד בפני השני ולפיכך חובה הייתה מוטלת עליו לעדכן את מפקדו.

25. אשר לנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירות, נטען כי נאשם 1 בן 41, נשוי, אב לשלושה קטינים וללא עבר פלילי. הוא הביע חרטה, הודה, חסך בזמן שיפוטי והתסקיר שהוגש בעניינו חיובי. נאשם 1 נפצע במסגרת פעילות מבצעית והוכר כנכה על ידי המוסד לביטוח לאומי, אך המשיך לשרת בתפקידי שטח. לדבריו נאשם 1 מושעה ובמהלך תקופה זו פרנסתו נפגעה והוא עובד בעבודה נוספת להשלמת הכנסה.

26. עוד נטען כי נאשם 1 שוטר מוערך שעשה את תפקידו נאמנה, האירוע המתואר הוא נקודתי וחד פעמי. הוא מצר, מתחרט ומתנצל על האירוע.

27. ב"כ נאשם 1 עתר לביטול הרשעתו וצו של"צ.

28. עוד הוסיף ב"כ נאשם 1 כי מרשו מושעה מהמשטרה ועתיד לפרוש בעוד כ-4 שנים. במידה ויורשע הוא יפוטר, דבר שיפגע בפרנסתו ובפרנסת משפחתו, לרבות פגיעה בתשלומי הפנסיה.

29. **נאשם 1** הביע התנצלותו וצער.

30. **ב"כ נאשם 2** הפנה בטיעוניו לנסיבות ביצוע העבירה. הודגש כי מדובר באירוע בין בעלי תפקידים העוסקים בביטחון וכי אין פערי כוחות ממשיים בין הנאשמים למתלונן. עוד נטען כי למתלונן, נוכח התנהגותו, "אשם תורם" להתפתחות האירועים.

31. בהתייחס לכתיבת דו"חות פעולה חלקיים (ס' 14 לכתב האישום המתוקן) טען ב"כ נאשם 2 כי כתב האישום

אינו מדויק והנאשמים לא "השמיטו" מהדו"חות את התייחסותם לאלימות שהופעלה כלפי המתלונן אלא השתמשו במילים אחרות ("השתמשנו בכח"). אינני מקבל טענה זו נוכח הודייתם של הנאשמים בעובדות כתב האישום המתוקן.

32. אשר לנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירות, נטען כי נאשם 2 גרוש, אב ל-2 ילדים וסב לנכדים. נסיבות חייו מורכבות וקשות והן השפיעו על מצבו הנפשי. הוא עבר הליך גירושין קשה, ניתק קשר עם אביו לאחר הגירושין על רקע אלימות כלפי אמו ואינו בקשר עם אחותו. בשנת 2001 התאבד אחד מאחיו, ובשנת 2015 אחיו הנוסף הוכרז כנעדר. במהלך השנים הקים נאשם 2 צוותי חיפוש אך ללא הצלחה. ב"כ נאשם 2 הפנה את בית המשפט לתסקיר המבחן בעניינו ולחוות הדעת הפסיכיאטריות.

33. ב"כ נאשם 2 עתר לביטול הרשעה בעיקר נוכח הפגיעה הקונקרטית בעיסוקו של נאשם 2 כחוקר פרטי.

34. נאשם 2 הביע חרטה, התנצל וביקש מבית המשפט להתחשב בנסיבותיו האישיות ובמצבו הרפואי.

דין והכרעה

סוגיית ביטול ההרשעה:

המסגרת הנורמטיבית

35. כלל יסוד הוא שנאשם שהוכח שביצע עבירה יש להרשיעו, ורק במקרים חריגים ויוצאי דופן ניתן לסיים הליך ללא הרשעה. עמד על כל בית המשפט העליון ברע"פ 11476/04 מדינת ישראל נ' חברת השקעות דיסקונט בע"מ (פורסם בנבו 14.04.10): "בהתקיים אחריות פלילית, סטייה מחובת הרשעה וענישה היא, על כן, ענין חריג ביותר. ניתן לנקוט בה אך במצבים נדירים שבהם, באיזון שבין הצורך במימוש האינטרס הציבורי באכיפה מלאה של הדין, לבין המשקל הראוי שיש לתת לנסיבות האינדיבידואליות של הנאשם, גובר בבירור האינטרס האחרון. כאשר מתקיים חוסר איזון נוקב בין העניין שיש לציבור באכיפת הדין, לבין עוצמת הפגיעה העלולה להיגרם לנאשם מהרשעתו וענישתו, עשוי בית המשפט להשתמש בכלי הנדיר הנתון בידו ולהימנע מהרשעת הנאשם".

36. בע"פ 2083/96 כתב נ' מדינת ישראל, פ"ד נב(3) 337 (להלן: "הלכת כתב"), נפסק להלכה: הימנעות מהרשעה אפשרית בהצטבר שני גורמים: "ראשית, על ההרשעה לפגוע פגיעה חמורה בשיקום הנאשם, ושנית, סוג העבירה מאפשר לוותר בנסיבות המקרה המסוים על ההרשעה בלי לפגוע באופן מהותי בשיקולי הענישה האחרים...."

37. נקבע כי על מנת שיחול החריג של אי הרשעה, חובה על הנאשם להוכיח שהרשעה תסב נזק חמור לשיקומו ותפגע פגיעה קונקרטית בתעסוקתו. יפים הדברים שנקבעו בעניין זה ברע"פ 3589/14 לוזון נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 10.6.14): "על העותר לאי-הרשעה מוטלת החובה להצביע על כך שהרשעתו תביא לפגיעה קשה וקונקרטית בסיכויי שיקומו, ולתמוך את טענותיו בתשתית ראייתית מתאימה ... החובה להצביע על נזק קונקרטי, עולה בקנה אחד עם אופיו המצומצם של החריג שעניינו הימנעות מהרשעה,

אשר נועד לחול אך במקרים בהם קיימים טעמים כבדי משקל הנוגעים לשיקומו של הנאשם".

38. בפסיקה הודגש כי בין שני הגורמים הנלקחים בחשבון לצורך בחינת שאלת אי ההרשעה מתקיימים יחסי גומלין, בבחינת "מקבילית כוחות", לאמור: "ככל שמעשי העבירה חמורים יותר, כך אין להסתפק בפגיעה כללית ועתידית, אלא נדרשת פגיעה קונקרטית, ברורה ומוחשית יותר. ולהיפך - ככל שמעשי העבירה קלים יותר, כך ניתן להסתפק בפגיעה כללית יותר, לרבות תוך התחשבות בעובדה שמדובר בצעירים המצויים בראשית דרכם ושעתידם עוד לפניהם. כמובן שכל זאת בתנאי שמלכתחילה אכן מדובר בעבירה מהסוג ומהנסיבות שמצדיקות בחינת האפשרות לוותר על ההרשעה מבלי שהדבר יפגע באופן חמור באינטרס הציבורי" [ע"פ (מרכז) 24457-03-15 פבל גוטרמן נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 30.8.15)].

מן הכלל אל הפרט:

39. יישום מבחני הפסיקה במקרה דנן, מלמד כי אין מקום להורות על ביטול הרשעתם של הנאשמים.
40. לאחר שהקשבתי קשב רב לטיעוני הצדדים ונימוקיהם, ועיינתי במסמכים שהוגשו מטעם ההגנה, שוכנעתי כי עניינם של הנאשמים אינו נמנה על אותם מקרים חריגים המצדיקים ביטול הרשעתם בדיון.
41. העבירות אותן ביצעו הנאשמים שוללות, כשלעצמן, את אפשרות ביטול הרשעתם. מדובר באירוע שהסלים, במהלכו נחבל המתלונן, ועל אף זאת מנעו הנאשמים מהמתלונן קבלת טיפול רפואי.
42. **אשר למבחן הראשון שנקבע בפסיקה בדבר חומרת העבירה ונסיבותיה**, מדובר בעבירה שיש בה פגיעה בשלמות גופו ובכבודו של אדם ופגיעה באמון הציבור כלפי מערכת אכיפת החוק. הנאשמים, שוטרים בתפקידם, תקפו את המתלונן על לא עוול בכפו, גררו אותו, בעטו בו, אזקו וכלאו אותו בתוך חדר מעוכבים כשהם יודעים שהוא מאבטח במקום. הנאשמים יכלו לעצור ולמנוע בכל עת את הסלמת האירוע, אך הם המשיכו לנקוט באלימות זאת על אף שהמתלונן נחבל בפניו מקודן הכניסה. לאחר האירוע, הוסיפו הנאשמים חטא על פשע ורשמו דו"חות פעולה כוזבים בהם השמיטו את האלימות בה נקטו כלפי המתלונן.
43. בתי המשפט עמדו לא אחת על חומרתן של עבירות המבוצעות על ידי אנשי אכיפת החוק, ובפרט עבירות אלימות המבוצעות על ידי שוטרים, ובעניין זה ראו רע"פ 3021/16 משה לוזובסקי נ' מדינת ישראל:

"...מוצא אני לייחד מספר מילים לחשיבותה של ענישה מרתיעה, בגין ביצוען של עבירות אלימות על ידי אנשי משטרה, תוך ניצול לרעה של הכוח המצוי בידם. נקיטת אלימות מצד שוטרים הינה תופעה חמורה שאין להשלים עמה ויש לעקרה מן השורש. ראו, בהקשר זה, את שציינתי ברע"פ 8241/13 ברדה נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (25.3.2014): "המדובר במעשים חמורים ביותר, אשר לצד הפגיעה הכרוכה בהם בכבודו ובגופו של המתלונן, יש בהם כדי לחתור תחת הערכים הבסיסיים המנחים את משטרת ישראל ולגרום לפגיעה באמון הציבור במערכות אכיפת החוק. אכן, פעמים רבות מלאכת אכיפת שלטון החוק דורשת הפעלת כוח מצידם של שוטרי משטרת ישראל. ואולם, אל לעוסקים במלאכה

לנצל את מרותם וסמכות לרעה, ולהפעיל את כוחם ללא כל הצדקה".
מה גם, שאין רבותא בכך שעסקין בשוטרים המנהלים אורח חיים נורמטיבי, כפי שחזר והדגיש המערער בענייננו, שהרי אלמלא נתון זה, ספק אם היו מתקבלים לעבודה בשורות המשטרה. תמים דעים אני עם קביעת הערכאות הקודמות, כי ההשלכה האפשרית בדבר סיום תפקידו של המבקש במשטרה, בגין הרשעתו במקרה זה, אינה שלילית בהכרח, ומהווה פועל יוצא ממעשיו. מעשים, אשר פוגעים באופן חריף באמון הציבור וכן במעמדם וכבודם של השוטרים".

44. משקבעתי כי חומרתה ונסיבותיה של העבירה בה הורשעו הנאשמים אינה מאפשרת לבטל את הרשעתם, הרי שהתייתר הצורך לדון בקיומו של התנאי הנוסף שנקבע בהלכת כתב, זה העוסק בפגיעה הקונקרטית שעלולה להיגרם לנאשמים באם יורשעו, אלא שמצאתי בכל זאת, להקדיש לכך מספר מילים.

45. מתסקיר שירות המבחן עולה שהסיכוי לכך שהנאשמים יחזרו לבצע עבירת אלימות נוספת הינו נמוך. זאת בהסתמך על כך שהנאשמים מנהלים אורח חיים נורמטיבי ותקין, אינם מחזיקים בדפוסי התנהגות אלימים ותפקדו באופן חיובי לאורך השנים. מנגד, התקשו הנאשמים לקבל אחריות על המעשה באופן מלא והשליכו את האחריות לה על המתלונן.

46. הנזק עליו הצביעו ב"כ הנאשמים נוגע לאפשרות פיטוריו של נאשם 1 ושלילת רישיון החוקר הפרטי של נאשם 2. מתסקיר שירות המבחן של נאשם 1 עלה שנאשם 1 מעוניין להמשיך לשרת במשטרת ישראל.

47. למרבה הצער כלל הנתונים שהוצגו, חיוביים ככל שיהיו, אין בהם כדי לרפא את החומרה היתרה השזורה במעשיהם של הנאשמים.

48. בחינת כלל הנתונים במסגרת "מקבילית הכוחות" מלמדת על אף קיומה של אפשרות ממשית לפגיעה קונקרטית בנאשמים כתוצאה מהרשעתם בדין. עדיין גובר הצורך למגר ולהוקיע אלימות מצד שוטרים. לא ניתן להשלים עם התנהגות פסולה ונקיטת אלימות כבמקרה שלפנינו. קל וחומר, כאשר עסקין במתלונן שעבד כמאבטח במקום. במעשיהם, לא זו בלבד שחרגו הנאשמים מכל נהל תקין אלא פגעו באמון הציבור במשטרה ובתפקודה המקצועי. אין לי אלא להפנות לדברי כב' השופט מלץ בע"פ 64/86 **אשש נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 1986)**:

"שוטרי ישראל, מלאכתם קשה ואחראית, מלווה לא אחת סיכונים והתנכלויות, והינם ראויים לכל אהדה שיכולים בתי המשפט לתת להם. אך במה דברים? כל עוד הם זוכרים וערים לכך שהסמכות והמרות שהוענקו להם, רק לצרכי ביצוע התפקיד ניתנו ואסור שיעשה בהם שימוש לרעה. עליהם לשנן זאת לעצמם השכם והערב, דווקא משום שמלאכתם מחייבת לעתים קרובות נוקשות ואפילו שימוש בכוח. המעבר מ"כוח סביר" לאלימות מיותרת הוא מהיר ומפתה וחלילה להם לעבור את הגבול. עליהם לדעת ולהבין כי אם יעברו את הגבול ואם ישתמשו לרעה בסמכויות שנתנו להם, ובעיקר אם ינהגו באלימות מיותרת, לא יעניקו להם בתי המשפט אהדה, וימצו עמם את הדין; ומן העבר השני, אזרח הבא במגע עם אנשי משטרה, אפילו הוא חשוד או עבריין, זכאי לצפות ולהניח שאם יתנהג כהלכה לא יגעו בו לרעה".

49. לפיכך, אני דוחה את הבקשה להמנע או לבטל הרשעתם של הנאשמים. עם זאת, אתחשב בנסיבותיו האישיות בשלב גזירת עונשם.

מתחם העונש ההולם

50. עקרון הלימה הוא העיקרון המנחה בהתאם לסעיף 40ב' לחוק העונשין. בקביעת מתחם העונש ההולם את מעשי העבירות אותן ביצעו הנאשמים, יתחשב בית המשפט בערך החברתי שנפגע כתוצאה מביצוע העבירות, במידת הפגיעה בו, במדיניות הענישה הנהוגה ובנסיבות הקשורות בביצוע העבירות.

51. עובדות האישום בו הורשעו הנאשמים מתארות אירוע אחד, ומכאן שיש לקבוע בגינו מתחם עונש הולם אחד (ע"פ 4910/13 **אחמד בני ג'אבר נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 29.10.14)).

52. הערך החברתי אשר נפגע כתוצאה ממעשיהם של הנאשמים נע בין זכויות הפרטיות של המתלון הספציפי לביטחון, לכבוד ולשלמות גופו ועד זכויות הציבור כולו, לתחושת אמון ובטחון כלפי ומפני רשויות אכיפת החוק. אין להשלים עם מציאות בה שוטרים ואנשי חוק ינצלו כוחם ומעמדם שלא לצורך. וראו עוד על חומרתן של עבירות האלימות המבוצעות על ידי שוטרים, רע"פ 8241/13 **דניאל ברדה נ' מדינת ישראל** (נבו, 25.03.2014):

"אכן, פעמים רבות מלאכת אכיפת שלטון החוק דורשת הפעלת כוח מצידם של שוטרי משטרת ישראל. ואולם, אל לעוסקים במלאכה לנצל את מרותם וסמכות לרעה, ולהפעיל את כוחם ללא כל הצדקה".

53. אין מדובר בענייננו, באירוע שתוכנן מבעוד מועד, כי אם באלימות כלפי מתלון שביצע את תפקידו בנתב"ג. עסקינן באירוע שהסלים לכדי אלימות של ממש על ידי שני הנאשמים שנהגו בגסות ובחוסר התחשבות כלפי המתלון, ושהוסיפו מימד של השפלה עת בעט נאשם 2 באחוריו של המתלון. הרושם שנותר הוא שהנאשמים התנהגו באלימות כלפי המתלון על רקע חיכוכים קודמים בין שתי יחידות מבצעיות האמונות על הסדר הציבורי בנתב"ג. במעשיהם הכתימו הנאשמים את כלל לובשי המדים.

54. אני דוחה את טענותיו ותירוציו של נאשם 2 בהקשר לקיומו של אשם התורם מצדו של המתלון. הייתה זו אלימות ברוטלית ומיותרת שהביאה לחבלה בגופו של אדם על לא עוול בכפו, ולא פחות חמור מכך - בכבודו.

55. במסגרת הנסיבות הקשורות בביצוע העבירה (סעיף 40 ט' לחוק העונשין), נתתי דעתי להתנהלותם של הנאשמים. לכך שלנאשם 1 הייתה האפשרות לעצור את התדרדרותו של "כדור השלג" ולמנוע את האלימות שננקטה כלפי המתלון. נתתי דעתי גם לכך שנאשם 2 היה הגורם הבכיר במקום בעת התרחשות האירועים, ונקט באלימות פיזית כלפי המתלון.

מדיניות הענישה

56. מדיניות הענישה הנוהגת מעלה, כי במקרים דומים הוטלו על נאשמים עונשים כמפורט להלן:

א. ת"פ 62240-01-20 **מדינת ישראל נ' מתנה**, הורשע הנאשם בעבירה של תקיפה סתם. הנאשם שוטר סיור שקיבל דיווח על חבורת נערים שהטרידה נהגים והגיע למקום האירוע יחד עם פקחית. הוא רדף אחר המתלונן, תפס אותו, הודיע לו שהוא עצור, כבל אותו באזיקים והכניסו לניידת. הנאשם קילל את המתלונן הקטין, איים עליו, הכה אותו באגרופים, בעיטות, הפיל אותו ארצה מספר פעמים וירק עליו בעודו כבול בידיו. מתסקיר שירות המבחן עולה כי הנאשם נעדר עבר פלילי, הביע חרטה כנה ואינו זקוק להתערבות טיפולית. הנאשם הורד בדרגתו ועזב את המשטרה. קצינת המבחן קבעה כי הסיכון להישנות עבירות אלימות מצד הנאשם נמוך, והמליצה על צו של"צ בהיקף 300 שעות. עוד המליצה קצינת המבחן לבטל את הרשעתו של הנאשם. בית המשפט הרשיע את הנאשם וקבע מתחם עונש הולם הנע בין מאסר על תנאי ושל"צ ועד למספר חודשי מאסר בפועל וגזר על הנאשם 60 ימי מאסר שירוצו בדרך של עבודות שירות, מאסר על תנאי, פיצוי למתלונן וקנס.

ב. ע"פ (מחוזי מרכז) 10383-10-19 **אוחיון נ' מדינת ישראל**, נדחה ערעורו של הנאשם אשר הורשע יחד עם אחר, לאחר ניהול הוכחות, בביצוע עבירת תקיפה הגורמת חבלה של ממש. הנאשם, שוטר יס"מ אשר אבטח את חגיגות ל"ג בעומר בהר מירון, הוביל את המתלונן למקום צדדי תוך שאוחז בו בחוזקה ובוטט בו. הנאשם קילל את המתלונן והשפיל אותו. בית המשפט התחשב בשנות השירות הרבות שנזקפו לזכותו של הנאשם ונתוניו החיוביים. משכך, קבע מתחם ענישה הנע בין מאסר על תנאי ושל"צ ועד מספר חודשי מאסר בפועל שניתן יהיה לרצות בדרך של עבודות שירות, וגזר על הנאשם 3 חודשי מאסר על תנאי לצד 300 שעות של"צ.

ג. רע"פ 3021/16 **משה לוזובסקי נ' מדינת ישראל**, הורשע הנאשם שהינו שוטר, בתקיפה הגורמת חבלה ממשית, לאחר שסטר לאדם אחר וגרם לקרע בעור התוף באוזנו. הנאשם נדון בבית משפט השלום לעונש בן 6 חודשי מאסר על תנאי, צו של"צ ועונשים נלווים. שני הצדדים ערערו על התוצאה. ערעורה של המדינה על קולת העונש התקבל. עונש השל"צ בוטל ובמקומו הוטל עונש מאסר של חודשיים שיבוצע בדרך של עבודות שירות. ערעורו של הנאשם לבית המשפט העליון נדחה.

ד. ע"פ 6873/14 **סרגי מלכוב נ' מדינת ישראל**, נדחה ערעורו של נאשם אשר הורשע בעבירה של תקיפה סתם לאחר שבעת שירותו כבלש במשטרה, היה מעורב באירוע במהלכו הולם במתלונן במכת אגרוף. על הנאשם הוטלו 50 ימי מאסר לריצוי בעבודות שירות, מאסר מותנה ופיצוי בסך 2,500 ₪ למתלונן.

ה. ת"פ 17504-01-17 **מדינת ישראל נ' קיריל מזרוב**, נאשם, אשר שירת בתקופה הרלוונטית כמפקד צוות יס"מ במשטרת ישראל, והורשע בביצוע עבירות של תקיפה סתם ותקיפה הגורמת חבלה של ממש. בית המשפט הטיל על הנאשם חמישה חודשי מאסר לריצוי בדרך של עבודות שירות, לצד מאסר על תנאי, ופיצויים למתלוננים.

57. לאחר שנדרשתי למכלול השיקולים הרלוונטיים ובהתאם לתיקון 113 לחוק העונשין (סעיף 40ג'), לרבות למדיניות הענישה הנוהגת במקרים דומים, אני קובע כי מתחם העונש ההולם נע בין מאסר מותנה ושל"צ ועד מספר חודשי מאסר בפועל שיכול וירוצו בדרך של עבודות שירות לצד רכיבי ענישה נוספים.

58. במקרה דנן לא קיימים שיקולים, המצדיקים סטייה מהמתחם לקולא או לחומרה. איזון השיקולים השונים, ונסיבות מעשיו של הנאשמים מצדיקים הטלת ענישה שאינה קלה אך מידתית בהתחשב בתסקירי שירות המבחן.

59. לא התעלמתי מהמלצת שירות המבחן אשר סקר בהרחבה את נסיבותיהם האישיות של הנאשמים. עם זאת, כידוע המלצת שירות המבחן אינה מחייבת את בית המשפט, אשר מוטלת עליו החובה לאזן בין נסיבות אישיות,

קשות ככל שיהיו, לאינטרס הציבורי. יפים לעניין זה דבריו של בית המשפט העליון בע"פ 2669/00 פלוני נ' מדינת ישראל, פ"ד נד(3) 685, עמ' 691-690, בקובעו:

"חוות דעת שירות המבחן מתמקדת בפן השיקומי הנוגע להם ואילו חובת בית המשפט לתת דעתו לשיקולים הכוללים של ההליך הפלילי וביניהם לעניינים ששירות המבחן אינו מופקד עליהם".

העונש ההולם

60. בגזירת העונש המתאים לנאשמים, יש להתחשב בנסיבות שאין קשורות בביצוע העבירה, לפי סעיף 40 י"א לחוק העונשין.

61. במסגרת השיקולים לקולא, נתתי דעתי לכך, שהנאשמים הודו, הביעו חרטה, קיבלו אחריות על מעשיהם וחסכו זמן שיפוטי.

62. כמו כן, נתתי דעתי לכך שהנאשמים ללא עבר פלילי, מנהלים אורח חיים נורמטיבי ללא דפוסי התנהגות אלימים. מעשה העבירה חריג לאורח חייהם ואינו תואם את ערכיהם האישיים. בתסקירי המבחן צוין כי הנאשמים לקחו אחריות, הביעו חרטה על מעשיהם וצער.

63. שקלתי אף את הצורך להגן על הציבור מפני עבירות האלימות, וכן את הצורך בהרתעת הנאשמים והרתעת הרבים. מדובר בשוטרים אשר נקטו באלימות כלפי אחר אגב מילוי תפקידם.

64. לא התעלמתי מכך שהתסקירים בעניינם של הנאשמים היו חיוביים והסיכון להישנות עבירות אלימות נמוך. התחשבתי אף בנזקים שיגרמו לנאשמים כתוצאה מהרשעתם בדיון.

65. הטענות לקיומה של איבה, יריבות, חיכוך או סכסוך בין יחידות גורמי אכיפת החוק, בשער הכניסה המרכזי למדינת ישראל, כפי שנשמעו אגב הטיעונים לעונש, יובאו לידיעת מפקד המחוז הרלוונטי במשטרת ישראל ומנהל יחידת האבטחה בנתב"ג.

66. סוף דבר

67. אשר על כן, אני גוזר על הנאשם 1 את העונשים הבאים:

א. מאסר מותנה בן 6 חודשים למשך 3 שנים מהיום לבל יעבור עבירה בה הורשע.

ב. קנס בסך 2,000 ₪ או 20 ימי מאסר תמורתו. הקנס ישולם ב-2 תשלומים שווים ורצופים החל מיום 1.11.22, וכל ראשון לחודש העוקב. לא ישולם תשלום במועדו, יעמוד כל הקנס לפירעון מיידי וישא הפרשי ריבית והצמדה החל מהיום.

ג. פיצוי למתלונן, עד תביעה מס' 1 בסך 5,000 ₪. הפיצוי יופקד במזכירות בית המשפט ויועבר לחשבון הבנק של המתלונן, בהתאם לפרטים שיימסרו תוך 14 יום על ידי המאשימה. הפיצוי ישולם תוך 60 יום מהיום.

ד. מטיל על הנאשם 180 שעות של"צ לביצוע תוך שנה מיום אישור תכנית של"צ. הנאשם מזהר כי במידה ולא יבצע את הצו כלשונו, ניתן יהיה להפקיעו ולגזור עונשו מחדש.

68. אשר על כן, אני גוזר על הנאשם 2 את העונשים הבאים:

א. מאסר מותנה בן 6 חודשים למשך 3 שנים מהיום לבל יעבור עבירה בה הורשע.

ב. קנס בסך 2,000 ₪ או 20 ימי מאסר תמורתו. הקנס ישולם ב-2 תשלומים שווים ורצופים החל מיום 1.11.22, וכל ראשון לחודש העוקב. לא ישולם תשלום במועדו, יעמוד כל הקנס לפירעון מיידי וישא הפרשי ריבית והצמדה החל מהיום.

ג. פיצוי למתלונן, עד תביעה מס' 1 בסך 7,500 ₪. הפיצוי יופקד במזכירות בית המשפט ויועבר לחשבון הבנק של המתלונן, בהתאם לפרטים שיימסרו תוך 14 יום על ידי המאשימה. הפיצוי ישולם תוך 60 יום מהיום.

ד. מטיל על הנאשם 220 שעות של"צ לביצוע תוך שנה מיום אישור תכנית של"צ. הנאשם מזהר כי במידה ולא יבצע את הצו כלשונו, ניתן יהיה להפקיעו ולגזור עונשו מחדש.

שירות המבחן יגיש לאישור בית המשפט תכנית של"צ בהקשר לשני הנאשמים תוך 15 יום מהיום.

העתק גזר הדין יועבר למפקד המחוז הרלוונטי במשטרת ישראל ולמפקד יחידת האבטחה בנמל התעופה בן גוריון, לכל טיפול שימצאו לנכון.

המזכירות תמציא העתק מגזר הדין לשירות המבחן.

זכות ערעור כדין תוך 45 ימים.

ניתן היום, כ"ה תשרי תשפ"ג, 20 אוקטובר 2022, בהעדר הצדדים.

חתימה